

New York Times
BESTSELLER

S FIRE and STORM

ostrom
és vihar

finep
selection

„Fantázia, romantika és kaland mámorító elegye.” – *Rick Riordan*

LEIGH BARDUGO

LEIGH BARDUGO

S
iege
and
ostrom
és vihar
torom
S

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Anyámnak, aki akkor is hitt,
amikor én nem.*

GRISÁK

A Második Hadsereg katonái
Az Alaptudomány mesterei

KORPORÁLOK

(AZ ÉLET ÉS HALÁL REPIDJE)

Szívtörők

Gyógyítók

ÉTHERÁLOK

(AZ ÍDÉZŐK REPIDJE)

Szélhívók

Pokolhívók

Hullámhívók

MAŦYERÁLOK

(A FABRIKÁTOROK REPIDJE)

Djuraszták

Alkimisták

A FIÚ ÉS A LÁNY egykor hajókról álmodott, réges-régen, még mielőtt látták volna az Igaz-tengert. Ezek mesebeli hajók voltak: varázslatosak, szagos cédrusból faragott árbócokkal, szüzek szötte színarany vitorlákkal. Fehér egér legénységük dalokat zengett, és rózsaszín farkincájukkal súrolták a fedélzetet.

A *Verrhader* nem ilyen varázshajó volt. Hanem egy kerchi kereskedővitorlás, raktere zsúfolásig megpakolva kölessel és melasszal. Mosdatlan testek bűzét árasztotta, meg nyers hagymáét, amiről a tengerészek váltig állították, hogy megvéd a skorbuttól. Legénysége folyton köpködött, káromkodott, és a rumadagokért játszott. A kenyér, amit a fiú és a lány kapott, zsizsiket fialt, kabinjuk pedig egy szűk lyuk volt, amit kénytelenek voltak megosztani két másik utassal, meg egy hordó szózott tökehallal.

De őket ez nem zavarta. Megszokták az órák múlását jelző harangkondulást, a sirályok rikoltását, a kerchiek érthetetlen zagyválását. A hajó az ő birodalmuk volt, a tenger pedig a roppant árok, ami sakkban tartotta ellenségeiket.

A fiú éppen olyan könnyen elfogadta az életet a hajón, ahogy minden mást is fogadott. Megtanult csomókat kötni, vitorlát foltozni, és amint a sebei begyógyultak, együtt dolgozott a legénységgel a kötélzeten. Lerúgta a cipőjét, és mezítláb mászott, cseppet sem félve a hágcsókon. A tengerészek ámuldoztak, milyen messziről észreveszi a delfineket, a rájarajokat, a fényes, csíkos tigrishalakat, hogy képes megérezni egy pillanattal azelőtt, hol bukkan fel a bálna, hogy annak széles, kavicsos háta áttörné a hullámokat. Meg voltak róla győződve, hogy gazdag emberek lennének, ha csak egy kicsit is részesülnének a fiú szerencséjéből.

Ellenben a lány az idegeikre ment.

Mikor harmadik napja hajóztak a tengeren, a kapitány megkérte, hogy annyit maradjon a fedélközben, amennyit csak lehet. A babonás legénységre fogta, mondván, hogy szerintük egy nő a hajón rossz széljárást okoz. Ez igaz is volt, de lehet, hogy a hajósok szívesen láttak volna egy nevetős, vidám lányt, egy olyan fehérnépet, aki vicceket mesél, vagy szívesen játszana a csőrfulván.

De a lány némán és mocsanatlanul állt az oldalpalánknál, kendőjét a nyaka köré csavarva, dermedten, akár egy hajó fehér fából faragott orrdíszre. Álmában sikoltozott, és felriasztotta az előárbócosárban szunyókálókat.

Így a lány napjait azzal töltötte, hogy a hajó sötét gyomrában kószált. Megszámolta a melaszos hordókat, nézegette a kapitány térképeit. Éjjelente a fiú ölelő karjának menedékébe bújt, és ahogy együtt álltak a fedélzeten, a csillagképeket keresgélte: a Vadászt, a Tudóst, a Három Buta Fiút, a Forgó Kerék fénylő küllőit, a Déli Palota hat görbe oszlopát.

Ameddig csak lehetett, ott tartotta a fiút: történeteket mesélt neki, kérdésekkel bombázta. Mert tudta, hogy amint elalszik, álmodni fog.

Időnként összetört testű dereglyékről álmodott, fekete vitorlákkal, vértől izamos deszkákkal, a sötétben kiáltozó emberekkel. Ám még ennél is rosszabbak voltak a sápadt hercegről szóló álmok, aki ajkát a nyakára nyomta, mindkét kezét a nyakékre tette, és vakítóan ragyogó fényözönben hívta elő a lány hatalmát.

Mikor a lány róla álmodott, remegve ébredt, önnön hatalmának visszhangja még mindig ott vibrált benne, a fény még mindig melegengette a bőrét.

A fiú ilyenkor szorosabban ölelte, és halkán sugdosott neki, hogy ismét álomba ringassa.

– Ezek csak rémálmok – mondogatta. – És egyszer elmúlnak.

A fiú nem értette. Mostanra az álmok váltak az egyetlen helyé, ahol biztonságosan használhatta a hatalmát, és ő sóvárgott utánuk.

ΑΖΟΠ Α ΠΑΡΟΠ, amikor a *Verrhader* kikötött, a fiú és a lány együtt állt az oldalpalánknál, azt figyelve, amint Novji Zem partja egyre közelebb úszik hozzájuk.

A viharvert árbócok és felcsavart vitorlák erdején át siklottak be a kikötőbe. Karcsú szlúpok horgonyoztak itt, meg kis dzsunkák Shu Han sziklás partjairól, fegyveres hadihajók és kirándulószkúnerek, hasas kereskedőbárkák és fjerdai bálnavadászhajók. Egy, a déli kolóniákra tartó, puffedt törzsű börtöngályán vörös lobogót lengetett a szél, figyelmeztetve mindenkit, hogy gyilkosokat visz. Ahogy elhaladtak mellette, a lány megesküdött volna, hogy hallja a láncok csörgését.

A *Verrhader* horgonyt vetett. A pallót leengedték, a dokkmunkások, és a legénység kiáltozva üdvözölte egymást, köteleket rögzítettek, előkészítették a rakományt.

A fiú és a lány szeme a kikötőt pásztázta, a tömegben a szívtörők vérvörösének vagy az idézők kékjének villanását, a ravkai lőfegyvereken megcsillanó napfényt keresve.

Eljött az idő. A fiú keze a lányéhoz simult. Tenyere kérges és durva volt a kötélzeten töltött napoktól. Mikor talpuk a móló deszkáihoz ért, mintha a föld ugrált és himbálózott volna alattuk.

A tengerészek nagyokat nevettek.

– *Vaarwel, fentomen!* – kiáltozták.

A fiú és a lány elindult, megtették első ingatag léptüket az új világban.

Kérlek – könyörgött a lány magában minden olyan szenthez, aki esetleg éppen odafigyelt –, *leljünk itt biztonságot! Legyen ez az otthonunk!*

HÉT HEFE VOLTUNK COFTONBAH, és még mindig rendre el-
tévedtem. A város a szárazföld belsejében feküdt, nyugatra
a Novji Zem-i parttól, távol a kikötőtől, ahol lehorgo-
nyoztunk. Hamarosan még beljebb indulunk, a zemeni határvidék
vadonába. Ott talán majd ismét biztonságban érezhetjük magun-
kat.

Megnéztem a magam rajzolta kis térképet, és azt követve vissza-
indultam. Mallal mindennap munka után együtt mentünk vissza
a vendégházba, de ma teljesen megkeveredtem, amikor letértem az út-
ról, hogy megvegyem a vacsoránkat. A borjús-káposztás pitéket a ta-
risznyámba tömködtem, amik most igen sajátos szagot árasztottak.
A boltos váltig állította, hogy ez egy zemeni ínycsengés, de nekem két-
ségeim voltak. Nem mintha nagyon számított volna. Mostanában
mintha mindennek hamuíze lett volna.

Mallal azért jöttünk Coftonba, hogy munkát keressünk, és az így
szerzett pénzből nyugatra indulhassunk. A város a *jurda* kereskedelem

központja volt, és körbevették a kis ültetvények, tele narancsvirágokkal, amiket a helyiek marokszám rágcáltak. Az élenkítőszer Ravkában fényűzésnek számított, de a *Verrhader* fedélzetén akadtak olyan hajósok, akik arra használták, hogy így maradjanak ébren. A zemeniek előszeretettel szorították a megszáradt szirmokat ajkuk és ínyük közé, és még a nők is vittek belőle magukkal csuklóikról himbálózó hímzett kis erszényeikben. Minden bolt kirakata, amelyik előtt csak elhaladtam, különböző márkákat hirdetett: Fénylőlevél, Árny, Dhoka, Vaskos. Láttam egy gyönyörű öltözékű, alsószoknyákat is viselő lányt, amint a boltok ajtaja mellé kihelyezett vörösréz köpöcsésze fölé hajol, és rozdsaszínű levet pök bele. Vissza kellett fojtanom az öklendezésemet. Ez volt az egyetlen zemeni szokás, amit nem hiszem, hogy valaha is megkedvelek.

Megkönnyebbült sóhajjal fordultam be a város főutcájába. Most már legalább tudtam, hol járok. Cofton valahogy még most sem tűnt valóságosnak nekem. Volt benne valami nyers és befejezetlen. Az utcák többsége közvetlen maradt, és mindig úgy éreztem, mint ha a lapos tetejű, törékeny fafalazatú épületek bármikor rám omolhatnának. Viszont mindenütt üvegablakokat láttam. A nők bársonyba és csipkébe öltöztek. A boltok kirakatait rogyásig megtöltötték az édességek, a csecsebecsék és mindenféle pipere, a kések, puskák és bádogedények helyett. Itt még a koldusok is cipőben jártak. Hát így nézett ki egy ország, amit nem ostromolnak.

Ahogy elhaladtam egy pálinkafőzde előtt, a szemem sarkából vörös villanásra lettem figyelmes. *Korporálok*. Azonnal eltűntem onnan, benyomakodtam egy két épület közötti árnyékos részbe – a szívem vadul kalapált, kezem máris a csípőmön lógó pisztoly után kapott.

Első a tör – intettem magam, és ingujjamból kicsúsztottam a pengét. *Ne hívd fel magadra a figyelmet! Pisztolyt csak akkor, ha muszáj.*

A hatalom pedig maradjon meg végső mentsvárnak. – Nem először hiányzott a fabrikátor készítette kesztyű, amit Ravkában hagytam. Kis tükröket építettek bele, amivel könnyűszerrel elvakíthattam az ellenfeleimet kézitusában – egyben remek választási lehetőség ahelyett, hogy kettészelnék valakit a Vágással. De ha észrevesz egy korporál szívtörő, lehet, hogy nem lesz más választásom. Ők voltak az Éjúr kedvenc katonái, és anélkül állíthatnák meg a szívemet, vagy zúzhatnak össze a tudómet, hogy egyetlen ütést mérnének rám.

Vártam, a tenyerem csúszós lett az izzadságtól a tör markolatán, végül megkockáztattam egy pillantást az utcára. Hordókkal megpakolt kordét pillantottam meg. A hajtó megállt beszélgetni egy nővel, akinek a lánya türelmetlenül táncikált mellette, ide-oda pörögve és forogva sötétvörös szoknyájában.

Csak egy kislány. Nem egy korporál tűnt fel. Ismét nekirogytam az épületnek, nagy levegőt vettem, és igyekeztem lehiggadni.

Nem mindig lesz ez így – gondoltam. Minél tovább leszel szabad, annál könnyebben megy majd.

Egy nap majd úgy ébredek, hogy nem voltak rémálmaim, és rettegés nélkül megyek végig egy utcán. Addig viszont a kezem ügyében tartom vacak törömet, és azt kívánom, bárcsak biztos fogású grisa acél tapadna a tenyeremhez.

Kitornásztam magam a résből a nyüzsgő utcára, és a kendőmet összefogtam a nyakamon, szorosabbra húzva. Idegesítő szokásom má vált. Alatta ott lapult Morozova nyakéke, a valaha ismert leghatalmasabb erősítő, egyben az egyetlen, amiről felismerhettek. Nélküle én csak egy újabb koszos, alultáplált ravkai menekült voltam.

Nem tudtam még biztosan, hogy mihez kezdek, amikor megváltozik az idő. Nem lesz túl jó, ha a nyár beköszöntével mindenhova kendőkbe és magas nyakú kabátokba burkolózva járkálok. De addigra

remélhetőleg Mallal együtt már messze járunk a zsúfolt városoktól és a kényelmetlen kérdésektől. A magunk urai leszünk, először azóta, hogy elmenekültünk Ravkából. A gondolattól ideges borzongás futott végig rajtam.

Átmentem az utca túloldalára, szekereket és lovakat kerülgetve, továbbra is a tömeget fürkészsze, teljesen biztosan abban, hogy bármely pillanatban megláthatok egy rám támadó grisaosztagot vagy *opricsnyikot*. De az is lehet, hogy Shu Han-i zsoldosok lesznek, vagy fjerdai orgyilkosok, esetleg a ravkai uralkodó katonái, de talán maga az Éjúr. Oly sokan vadászhatnak ránk. *Vadászhatnak rám* – javítottam ki magamat. Ha én nem lennék, Mal még mindig az Első Hadsereg nyomolvasója lenne, nem egy életét mentő dezertőr.

Egy emlék ugrott elő kéretlenül: fekete haj, vágott szempár, az Éjúr diadalittas arca, amint szabadjára engedi a Zóna hatalmát. Mielőtt eloroztam volna tőle a győzelmet.

A hírek gyorsan eljutottak Novji Zembe, bár jó nem akadt közöttük. Azt rebesgették, hogy Éjúr valahogy túlélte a Zónában vívott csatát, hogy elbujdokolt, és sereget gyűjt, mielőtt ismét a ravkai trónra törne. Nem akartam elhinni, hogy ez lehetséges, de jobban ismertem annál, mint hogy alábecsüljem. A többi hír ugyanennyire felkavart: a Zóna kezdte kitolni a határait, keletre és nyugatra űzve a menekülőket; az egyik napidéző szent körül kultusz alakult. Nem is akartam erre gondolni. Mallal együtt új életet kezdtünk. Magunk mögött hagytuk Ravkát.

Felgyorsítottam lépteimet, és hamarosan arra a térre értem, ahol Mallal esténként találkoztam. Meg is pillantottam őt a szökőkút peremének dőlve, az egyik zemeni barátjával beszélgetve, akit a raktárban ismert meg, ahol dolgozott. Nem emlékeztem a nevére... talán Jep? Vagy Jef?

A négy hatalmas cső táplálta szökőkút inkább használati, mintsem díszítő szándékkal épült: egy hatalmas medence volt, ahova a lányok és a háziszolgák mosni jártak. Egyik mosónő sem szentelt azonban túl nagy figyelmet a szennyesnek. Mind Malra meresztette a csipáját. Teljesen érhetően. A fiú rövidre nyírt, katonás haja időközben megnőtt, és már a tarkójáig ért. A szökőkútból kifröcszenő vízpermet átáztatta az ingét, ami rátapadt a tengeren töltött hosszú időtől bronzbarnára sült bőrére. A fejét hátravetve nevetett a barátja szavain, és a jelek szerint észre sem vette a felé irányuló sóvárgó mosolyokat.

Valószínűleg annyira megszokta már, hogy még csak fel sem tűnik neki – gondoltam bosszúsan.

Mikor megpillantott, arcára vigyor telepedett, és odaintett. A mosónők követték a pillantását, aztán hitetlenkedve egymásra néztek. Tudtam, mit látnak: egy fakóbarna szöghajú, beesett arcú girhes lányt, *a jurdapakolástól* narancsszínű ujjakkal. Sosem voltam valami nagy szám, annak pedig, hogy hetek óta nem éltem a hatalmammal, alaposan megfizettem az árát. Nem ettem, nem aludtam jól, és a rémálmodok sem segítettek túlságosan. A nők arca egyöntetűen azt sugallta: Mi dolga egy Malhoz hasonló fiúnak egy hozzám hasonló lánnyal?

Kihúztam magam, és igyekeztem ügyet sem vetni rájuk, amikor Mal átölelt, és szorosan magához vont.

– Merre jártál? – kérdezte. – Már aggódtam.

– Rajtam ütött egy csapat vérszomjas medve – dűnnyögtem a vállába.

– Már megint eltévedtél?

– Fogalmam sincs, honnan veszel ilyesmit.

– Emlékszel Jesre, igaz? – bólintott a barátja felé.

– Hogy s amint? – kérdezte Jes törve a ravkait, és kezét nyújtott. Arca indokolatlan komolyságot tükrözött.

– Remekül, köszönöm! – feleltem zemeniül. Nem viszonzta a mosolyomat, de azért finoman megpaskolta a kezemet. Jes határozottan furcsa ember volt.

Még egy kicsit tereferéltünk, de tudtam, hogy Mal látja rajtam, egyre jobban szorongok. Nem szerettem túl sokáig nyílt helyeken tartózkodni. Így aztán elbúcsúztunk, de mielőtt Jes elment volna, még vetett rám egy komor pillantást, majd Malhoz hajolva súgott neki valamit.

– Mit mondott? – kérdeztem, ahogy tekintetemmel követtem az alakját, amint átvág a téren.

– Hm? Ó, semmi különös. Tudtad, hogy virágporos a szemöldököd? – Mal gyengéden lesöpörte a pollent róla.

– Talán nekem így tetszett.

– Akkor bocsáss meg!

Ahogy elindultunk a szökőkúttól, az egyik mosónő annyira előredőlt, hogy majd kibuggyant a ruhájából.

– Ha egyszer ráunsz csont és bőrre – kiáltott oda Malnak –, van valamim, amit tuti csábítónak találsz!

Megdermedtem. Mal hátranézett a válla felett. Lassan tetőtől talpig szemügyre vette a nőt.

– Nem – mondta aztán határozottan. – Szerintem nincs.

A nő arca pulykavörös lett, amikor a többiek gúnyolni kezdtek, kiröhögték, és vízzel fröcskölték. Megpróbálkoztam egy rátartási szemöldökfelvonással, de csak nehezen tudtam megállni, hogy a szám sarka ne húzódjon ostoba vigyorra.

– Kösz! – dűnnyögtem oda, ahogy átsétáltunk a téren, a vendégház felé tartva.

– Mit?

A szememet forgattam.

– Hogy megvédted a becsületemet, te tökfej.

Ekkor berántott egy árnyékos alkóvba. Egy pillanatra elöntött a páni félelem, mert azt hittem, bajt orront, de a karja ekkor körém fonódott, ajka az enyémre tapadt.

Mikor végül elhúzódott, az arcom égett, a lábam megroggyant.

– Csak hogy tisztázzuk – mondta –, eszem ágában sincs megvédeni a becsületed.

– Megértettem – sikerült kinyögnöm, remélve, hogy nem teszem magam nevetségessé ziháló hangommal.

– Egyébként is szükségem van minden lopott pillanatra, mielőtt visszatérünk a Verembe.

Verem: Mal így hívta a vendégházat, ahol laktunk. Zsúfolt volt, bűdös, semmiféle magánéletet nem biztosított, viszont olcsón megszámitották. Mal most elvigyorodott, hetykén, mint mindig, és visszaráncigált a járókelők közé. Noha kimerült voltam, határozottan könnyebbnek éreztem a lépteimet. Még mindig nem szoktam hozzá a gondolathoz, hogy együtt vagyunk. Újra végigfutott rajtam a remegés. A határvidéken nem lesznek kíváncsi fogadósok, sem nemkívánatos betolakodók. A szívverésem felgyorsult kicsit – hogy az izgatottságtól vagy az idegességtől-e, azt nem tudtam biztosan.

– Szóval mit mondott Jes? – kérdeztem ismét, mikor már nem éreztem olyan kuszának a gondolataimat.

– Azt, hogy jó lesz, ha a gondodat viselem.

– Ez minden?

Mal megköszöri a torkát.

– És... hozzátette, hogy imádkozni fog a Munka Istenéhez, hogy gyógyítsa meg a nyavalyádat.

– A *mimet*?

– Elképzzelhető, hogy azt mondtam neki, golyvás vagy.

Megbotlottam.

– Tessék?

– Hát, magyarázatot kellett adnom, hogy miért fogdosod mindig azt a kendőt.

Leengedtem a kezem. Anélkül nyúltam hozzá megint, hogy észrevettem volna.

– Szóval volt képed azt állítani, hogy golyvás vagyok? – suttogtam hitetlenkedve.

– Hát, mondanom kellett valamit. Ettől egyébként tragikus sorsú ember leszel. Egy csinos lány, óriási duzzanat, hisz’ tudod.

Keményen beleboksoltam a karjába.

– Áú! Hé, bizonyos országokban a golyvások nagy népszerűségnek örvendenek.

– És az eunuchokat is szeretik? Mert el tudom intézni.

– Annyira vérszomjas vagy!

– A golyvámtól kótyagos leszek.

Mal felnevetett, de feltűnt, hogy kezét a pisztolyán tartja. A Verem Cofton kevésbé elegáns részén helyezkedett el, mi pedig rengeteg pénzt hordunk magunkkal, a megspórolt bérünket, amivel új életet akarunk kezdeni. Még pár nap, és elég pénzünk lesz, hogy magunk mögött hagyhassuk Coftont – a zajt, a virágporos levegőt, az állandó rettegést. Biztonságban leszünk egy olyan helyen, ahol senkit nem érdekel, mi folyik Ravkában, ahol grisák csak ritkán járnak, és ahol még soha senki nem hallott a napidézőről.

És ahol senkinek sincs szüksége egyetlenegyre sem. A gondolat elrontotta a hangulatomat, de mostanában egyre többször és többször előkerült. Mi hasznomat vették ebben a különös országban?

Mal vadászhatott, nyomokat kereshetett, értett a lőfegyverekhez. Az egyetlen, amiben valaha is jó voltam, a grisáságom volt. Fényt tudtam idézni, és mindennap, amikor nem éltem a hatalmammal, egyre gyengültem, és betegebb lettem. Már attól kifulladtam, hogy Mal oldalán lépkedtem, vállamat lehúzta tarisznyám súlya. Annira törekeny és suta voltam, hogy alig tudtam ellátni a munkámat, a *jurdá*k pakolását az egyik ültetvényen. Ráadásul alig hozott valamit a konyhára, de én ragaszkodtam hozzá, hogy dolgozzak, hogy próbáljak segíteni. Úgy éreztem magam, mint amikor gyerekek voltunk: mi voltunk az ügyes Mal és a haszontalan Alina.

Kivertem a fejemből a gondolatot. Lehet, hogy nem vagyok többé napidéző, de már nem voltam az a szomorú kislány sem. Meglelem a módját, hogy hasznossá tegyem magam.

A vendégház látványától nem derültem jobb kedvre. Az emeletes épületre szörnyen ráfért volna már egy festés. Az ablakba tett tábla több nyelven hirdette a forró fürdővel és bolhamentes ágyakkal kecsegtető szállást. Miután kipróbáltam a kádat meg az ágyat, tudtam, hogy ez ordító nagy hazugság, akárhogy is fordítjuk. De azazal, hogy mellettem tudhattam Malt, a hely már nem is tűnt olyan szörnyűnek.

Felkaptattunk a megroggyant tornácra vezető lépcsőkön, és beléptünk a tavernába, ami a ház alsó szintjének nagy részét elfoglalta. A poros és lármás utca után odabent hűs levegő és csend fogadott. Ilyentáiban általában akadt pár munkás, aki aznapi keresményét itta el a himlőhelyes asztaloknál, ma azonban a hely üres volt, leszámítva a söntés mögött ácsorgó mogorva háziurat.

Kerchi bevándorló volt, és az a halvány benyomásom alakult ki róla, hogy nem szenvedheti a ravkaiakat. Vagy talán csak tolvajnak vélt minket. Két hete jelentünk meg, rongyosan és piszkosan, málha

nélkül, és a szállásért nem tudtunk mással fizetni, csak egyetlen arany hajtűvel, amiről valószínűleg azt gondolta, hogy loptuk. De ez nem gátolta meg abban, hogy lecsapjon rá, cserébe két ágyért egy olyan szobában, amin hat másik lakóval osztoztunk.

Mikor odaléptünk a söntéshez, szobánk kulcsát kérés nélkül lecsapta a pultra, és felénk lökte. A kulcs egy faragott csirkecsonthoz volt kötve. Ami újabb bájos vonás.

Mal azzal a tört kerchivel, amit a *Verrhader* fedélzetén szedett fel, egy kancsó forró vizet kért a mosakodáshoz.

– Az többletkiadás – morogta a háziúr. Testes férfi volt, gyérülő hajjal és a *jurdarágástól* narancsra színeződött fogakkal. Feltűnt, hogy izzad. Noha nem volt különösebben meleg, mégis verítékcseppek gyöngyöztek az alsó ajka felett.

Hátranéztem rá, ahogy az elhagyatott taverna túloldalán álló lépcső felé tartottunk. Még mindig minket figyelt, kezét karba fonva a mellén, malacszeme összeszűkül. Volt valami a képében, amitől összerándult a gyomrom.

A lépcső tövébe érve haboztam.

– Ez az alak ki nem állhat minket – szólaltam meg.

Mal ekkor már elindult felfelé.

– Nem, viszont a pénzünket szereti, és ez nekem elég. Ráadásul pár nap, és elhúzzuk innen a csíkot.

Leráztam magamról az idegességet. Egész délután egy merő frász voltam.

– Remek – zsémbeltem Malt követve. – De azért kíváncsi lennék, hogy mondd majd neki kerchül, hogy *egy seggféj vagy*.

– *Jer ven azel*.

– Tényleg?

Mal felnevetett.

– A káromkodás az első dolog, amire a tengerészek megtanítanak.

A vendégház emelete határozottan rosszabb állapotban volt, mint a lenti közös helyiségek. A szőnyeg kifakult és kopott volt, a homályos folyosó káposztától és dohánytól bűzlött. A szobákba vezető ajtókat mind becsukták, és ahogy elhaladtunk előttük, egyetlen nesz sem szűrődött ki rajtuk. Hátborzongató volt a csend. Talán aznap senki sem maradt itthon.

Fény csak a folyosó végén elhelyezkedő egyetlen, piszkos ablakon át jutott be. Míg Mal a kulccsal babrált, én kinéztem a szurtos üvegen át az odalent elhaladó kordékra és fogatokra. Az út túloldalán egy férfi állt az egyik terasz alatt, és felfelé sandított a vendégházra. Úgy húzgálta ruhája gallérját és ingujját, mintha öltözéke új lenne, és nem is igazán illene rá. Tekintetünk találkozott az ablakon át, mire sietve elkapta a pillantását.

Hirtelen félelem hasított belém.

– Mal – suttogtam, és feléje nyújtottam a karom.

De elkéstem. Az ajtó feltárult.

– Ne! – üvöltöttem. A levegőbe löktem a karom, mire a folyosót vakító fény árasztotta el. Ekkor durva kezek ragadtak meg, és hátracsavarták mindkét karomat. Hiába rugdostam és vergődtem, bevonszoltak a szobába.

– Csak nyugalom! – szólalt meg egy hűvös hang valamelyik sarokból. – Nem szívesen beleztetném ki a barátodat ilyen hamar.

Mintha lelassult volna az idő. Láttam az ócska, alacsony plafonú szobát, a rozoga asztalon a repedt lavórt, a napfény egyik keskeny pászujában örvénylő porszemcséket, a Mal torkának nyomott fényes pengét. Az őt fogva tartó férfi arcán ismerős gúnyos mosoly játszott. *Iván*. Voltak ott mások is, férfiak, nők. Mind a zemeni kalmárok és

munkások szűk kabátját és térdnadrágját viselték, de felismertem több arcot is még a Második Hadseregből. Grisák voltak.

Mögöttük, az árnyékban, egy rozoga széken, mintha csak egy trón lenne, maga az Éjúr foglalt helyet.

A szobában egy pillanatra csend támadt, nem moccan senki. Hallottam Mal lélegzetvételét. Halottam, amint az utcán egy ember üdvözlöl egy másikat. Mintha képtelen lettem volna másra nézni az Éjúr kezén kívül – hosszú fehér ujjait hanyagul pihentette a szék karfáján. Az az ostoba gondolat hasított belém, hogy még sosem láttam hétköznapi ruhában.

Aztán rám szakadt a valóság. Hát *így* ért véget? Harc nélkül? Egyetlen pisztolylövés, egyetlen hangos kiáltás nélkül? A szintiszta harag és csalódottság zokogásként szakadt ki a torkomból.

– Vegyétek el a lány pisztolyát, és kutassátok át, van-e másik fegyvere! – közölte az Éjúr halkán. Éreztem, amint a csípőmön viselt tűzfegyver megnyugtató súlya eltűnik, ahogy a tört kihúzzák az ingujjam alá rejtett tokból. – Utasítom őket, hogy engedjenek el – folytatta az Éjúr, miután az emberei végeztek –, de jobb, ha tudod, ha csak felemeled a kezedet, Iván végez a nyomolvasóval. Jelezd, hogy megértetted!

Bólintottam. Egyszer.

Az Éjúr felemelte egyik ujját, mire az emberei elengedtek. Előretántorodtam, majd dermedten megálltam a szoba közepén, mindkét kezemet ökölbe szorítva.

Kettévághattam volna az Éjurat a hatalmammal. Az egész szentekverte épületet lerombolhattam volna. De előtte Iván felhásítja Mal torkát.

– Hogyan találtatok ránk? – recsegtem.

– Igen drága nyomot hagytatok – felelte az Éjúr, és lustán az asztalra dobott valamit. Az *kondulva* hullt a lavór mellé. Felismertem

az egyik aranytűt, amit sok-sok hete Zsenya font a hajamba. Ezekkel fizettük meg az átkelést az Igaz-tengeren, a Coftonba tartó szekérfuvar, és nyomorúságos, bolháktól egyáltalán nem mentes ágyunkat.

Az Éjúr felállt, és ekkor különös nyugtalanság hullámozott végig a szobán. Mintha minden grisa egyszerre vett volna levegőt, hogy aztán benntartsa, és várjon. Éreztem a belőlük áradó félelmet, ami a rémület karóját döfte belém. Az Éjurat csatlósai mindig is áhíthatlan és tisztelettel figyelték, de ez most valami új volt. Még Iván is kissé sápadtnak tűnt.

Amikor az Éjúr kilépett a fénybe, arcán megpillantottam a hegek halvány nyomát. Egy korporál begyógyította őket, de még mindig látszódtak. Vagyis a volkrák rajta hagyták a kezük nyomát. Remek, gondoltam kicsinyes elégtétellel. Csekély megnyugvás volt ez, de legalább már ő sem volt olyan tökéletes, mint egykoron.

Hallgatott, engem méregetett.

– Milyennek találod a menekülők életét, Alina? Nem festesz valami jól.

– Ahogy te sem. – És nem csak a sebhelyek miatt. A fáradtság elégségsen köpenyként borult ugyan a vállára, de azért körülöngte. A szemem alatt halvány foltok sötétlettek, és éles járomcsontja a szokottnál valamivel jobban kiugrott.

– Csekély ár ez, amit fizetek – görbült ajka félmosolyra.

Borzongás futott végig a gerincemen. *Minek az ára?*

Kinyújtotta a kezét, és nekem minden erőmre szükségem volt, hogy ne hőköljek hátra. De nem tett mást, csak megfogta a kendőm egyik sarkát. Finoman rántott rajta egyet, mire a durva gyapjú kiszabadult, lesiklott a nyakamról, és a földre hullt.

– Látom, ismét azt tettetted, hogy kevesebb vagy, mint valójában. A színlelés nem a te asztalod.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tompa nyugtalanság mart belém. Nem ugyanerre gondoltam én is egy pillanattal korábban?

– Köszönet, hogy törődsz ezzel – dűnnyögtem.

Végighúzta ujjait a nyakéken.

– Ez éppen annyira az enyém, mint a tiéd, Alina.

Ellöktem a kezét, mire a grisák nyugtalanul fészkelődni kezdtek.

– Akkor talán vissza kellene tenned a nyakadba! – csattantam fel.

– Mondd, mit akarsz?

Na persze, már tudtam. Mindent – Ravkát, a világot, a Zóna hatalmát. A válasza nem számított. Egyáltalán nem érdekelt. Csak beszéltetnem kellett. Tudtam, hogy egyszer eljön ez a pillanat, és felkészültem rá. Nem hagyom, hogy még egyszer elkapjon. Malra pillantottam, remélve, hogy érti, mi a szándékom.

– Köszönetet akarok mondani neked – felelte az Éjúr.

Na, erre nem számítottam.

– Köszönetet? Nekem?

– A tőled kapott ajándékért.

Tekintetem a sápadt arcán húzódó sebhelyekre villant.

– Nem – felelte apró mosollyal –, nem ezekért. Viszont hasznos emlékeztetőik.

– Mire emlékeztetnek? – kérdeztem, önkéntelen kíváncsisággal.

Szeme helyén mintha szürke pala lett volna.

– Hogy minden embert bolonddá lehet tenni. Nem, Alina, te sokkal nagyobb ajándékot adtál nekem.

Hátat fordított. Újabb gyors pillantást vetettem Malra.

– Tőled eltérően – mondta az Éjúr –, én tudom, mi az a hála, és most szeretném kimutatni.

Felemelte mindkét kezét. Sötétség terítette be a szobát.

– Most! – harsogtam.